

Eeuwigheidszondag 24 november 1996 9.30 uur in de Grote of St. Vituskerk te Stiens

Eerste lezing: JESAJA 40, 1-11 Tweede lezing: LUKAS 24, 43-53

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Eén dag in Gods tempel is meer dan duizend elders.

Eén dag in het leven van een mens is bijna niets. De dagen vliegen voorbij.

Toch zijn er dagen in je leven, waar je graag nog een keer naar terug zou willen.

Bijvoorbeeld de dag, dat je voor het laatst hebt gesproken met je geliefde, die nu overleden is.

Je zou terug willen naar die laatste dagen voorafgaande aan de dood van je moeder, je vader, je kind, je broer of zus. Want je wilt hen zo graag nog een keer zien en voelen en spreken.

Heel ons leven verzet zich tegen de bittere dood, die ons zo definitief van elkaar scheidt in dit leven. Je weet dat je vader of moeder is overleden, maar nog verlang je naar hun liefde en geborgenheid. Je weet met je verstand dat je kind is overleden, maar het verlangen naar zijn levende aanwezigheid is groot.

Een dag in ons leven eindigt altijd met het vallen van de avond en het duister van de nacht. Zo ervaren wij het leven zelf: Het leven bloeit, het leven verdort in de avond en het sterft in het duister van de nacht.

Zouden wij kunnen en willen geloven, dat er een dag is, die niet vervalt in avond en in nacht. Zouden wij kunnen en willen geloven dat in Gods rijk één dag duurt tot in eeuwigheid? Iets wat wij nauwelijks kunnen beseffen. Dat het licht zal blijven, dat het duister voorgoed afwezig is. Zouden we dat willen en kunnen geloven?

Wij zijn de eersten niet, die dat geloof hooghouden.

Wij zijn de eersten niet, die een kaars branden voor een overleden geliefde.

Wij zijn de eersten niet, die kracht zoeken in geloof.

En net als allen die ons in geloof voorgingen spreken wij daarom vandaag met liefde over God. God die zich het lot van zijn volk aantrekt.

Ik wil vandaag met liefde spreken over God.

Want wie niet met liefde kan spreken over God, kan ook niet met liefde spreken over de mensen. En over mensen gaat het vandaag. Gewone mensen, die hoogten en diepten van het leven meemaken. Vandaag gaat het om mensen, die weten wat afscheid nemen is.

Wij willen vandaag met liefde spreken over de mensen.

Midden in de ballingschap spreekt de profeet Jesaja zijn onsterfelijke woorden: Woorden van bekering omdat het volk zich laat meeslepen in andere culturen, maar bovenal woorden van troost. 'Troost, troost, mijn volk, roep Israël toe, dat zijn lijdensweg volbracht is. Maak in de woestijn een weg zichtbaar, en de heerlijkheid van God.'

Zo spreekt de liefde God tot de mensen, zo spreekt God tot de mensen die verkeren in de diepte van het leven. Zo laat God zich aan zijn volk kennen, als hun trouwe metgezel, Hij

is onze voorhoede en onze achterhoede. Eén dag bij die God is meer dan duizend elders.

Hoeveel dagen hebben wij in onze herinnering, die gekenmerkt worden door intense zorg en diep verdriet. Dag aan dag worden wij met onze neus gedrukt op de harde feiten van het bestaan, de gebrokenheid, de kwetsbaarheid van het leven, gemiste kansen, het alom tegenwoordige verdriet, het hartzeer om de dood van je geliefde. En hoe is het mogelijk dat wie die levensdagen zijn doorgekomen.

Kunnen wij geloven in een God van heil, als wij ons die vreselijke dagen in herinnering roepen? Kunnen wij met liefde spreken over God, van wie wij naar ons idee vaak te weinig merken?

Als het gaat om de gebrokenheid van het leven dan is Israël een betrouwbare getuige. Want Israël kent de gebrokenheid van het bestaan: In de slavernij en ballingschappen die ze doormaakten, maar ook in de vernietigingskampen. En oog in oog met de gebrokenheid van het bestaan grijpt Israël steeds weer terug op de beloften van God, en dat is de belofte, dat Hij zijn schepping niet laat vallen, en de belofte dat een nieuw rijk werkelijkheid zal worden.

Wanneer ons hart gebroken is, dan grijpen ook wij terug op de beloften van God. Wij zullen ernaar blijven grijpen met alles wat in ons is. Wij blijven tasten naar God, vanuit de woede om wat ons is overkomen in het leven; wij blijven tasten naar God, met het verlangen om houvast te vinden, met de pijn van de dood, maar ook met de hoop voor een nieuw leven; wij zullen aarzelend blijven grijpen naar Gods beloften, want dat is onze diepste bron.

Of in de woorden van de profeet: Het gras verdort, de bloem valt af, maar het woord van God houdt eeuwig stand.

Er is ons geen kalme reis beloofd. Allemaal gaan we op de een of andere wijze wel door de woestijn. Daar waar alles hetzelfde lijkt, daar waar de ene dag de andere opvolgt en er nooit een einde lijkt te komen aan de verschroeiende hitte. Daar kent God de weg.

Ook in ons leven: Als iedere dag hetzelfde lijkt, weer een dag met herinneringen en vertwijfeling om wat je allemaal is overkomen, dan kent God de weg en wijst de weg. En over die God spreken wij vandaag met liefde. Wie die God wil wonen in ons hart en Hij houdt ons gaande, ook als wij geen begaanbare weg meer zien.

En dan gebeurt het wonder dat God op zijn wonderlijke wijze leiding geeft aan je leven. Er is één belangrijk instrument dat God ten dienste staat om zijn liefde te laten zien, en dat is de ontmoeting tussen mensen.

Als ieder levensdag hetzelfde lijkt, als iedere dag weer een depressieve dag is, dan is er plotseling iemand die je aandacht vraagt; iemand die vraagt hoe het met je gaat; dan is er soms in een onbewaakt ogenblik iemand die je hart aanraakt. Dan is er een gesprek, waar je elkaar herkent in de worsteling met levensvragen. Dan kun je elkaar vertellen wat je het meest bezighoudt, als je denkt aan de dood van je geliefde. In de ontmoeting met mensen vindt je je liefde weer terug voor het leven zelf.

Of anders gezegd: Als je vandaag wilt doorkomen, dan moet je je bedenken dat er vandaag nog mensen zijn die op je rekenen, en dat er morgen ook mensen zullen zijn

waar je op terug kunt vallen.

Alleen dan kom je de dagen door, niet als een eentonige aaneenrijging van dag en nacht, maar dan sta je midden in dit leven, als mens, en als medemens.

Eén van de meest indrukwekkende ontmoetingen uit het tweede testament is wanneer Jezus na zijn begrafenis en opstanding opnieuw zijn discipelen ontmoet. De discipelen zitten mismoedig bij elkaar, verdrietig over de dood van hun Heer, en ze praten met gedempte stem over wat er allemaal is gebeurd. En dan verschijnt Jezus in hun midden.

Het moet een onbeschrijflijke en adembenemende indruk hebben gemaakt, dat Jezus weer terug is en aanwezig is. Het is maar een korte ontmoeting, met een paar woorden, maar met die paar woorden kunnen ze de rest van hun leven verder. Ze delen het brood met elkaar en Jezus zegt: Wees niet vertwijfeld, maar ga moedig verder in de kracht van God.'

Deze verschijning van Jezus herhaalt zich nog ieder dag.
Als wij mensen elkaar in liefde ontmoeten, dan verschijnt de Heer in ons midden.
Wanneer wij aan een sterfbed staan, met lege handen, dan verschijnt daar de Heer.
Wanneer wij een begrafenis volbrengen, dan is God er.
Wanneer wij de draad van het leven weer proberen op te pakken, dan is God er.
En dan is het te doen, zelfs in het diepste verdriet.

Vandaag wil ik met liefde spreken over God, die ons het eeuwig leven belooft. Het eeuwig leven is een werkelijkheid, die ons besef te boven gaat, een werkelijkheid die door dichters bezongen wordt, een nieuw bestaan.

En zoals allen die ons voorgingen hebben geleefd van die belofte, zo proberen wij het woord van Jezus ter harte te nemen, als Hij zegt: Ik doe de belofte van mijn Vader op u komen. Het is de belofte van een nieuw leven, dat overstroomt van licht en liefde.

Maar als Jezus heeft gezegd: De belofte van mijn Vader doe ik over u komen, dan gaat Hij verder en zegt: Maar gij moet in de stad blijven.

Wij moeten in de stad blijven; dat betekent: wij moeten als mensen met elkaar hier en nu het leven leven, en moedig en gelovig verdergaan. Wij moeten in de stad blijven, dat betekent: Wij moeten ons niet door ons verdriet en gemis de woestijn weer in laten drijven, maar we moeten elkaar vasthouden, en we moeten op de straten en pleinen en in onze huizen iets laten zien van de God waarop wij vertrouwen.

In die woorden van Jezus 'Gij moet in de stad blijven' laat Hij ons weten dat wij nog zo graag terug willen naar een van die onvergetelijke dagen uit het verleden, maar wij moeten hier en nu de vlam brandende houden. Wat zouden wij graag terugwillen naar de dag, dat je geliefde nog in leven was.

Maar wij moeten in de stad blijven, tussen de mensen, met de mensen, met je kinderen, met je broers en zusters.

Gij moet in de stad blijven, d.i.: Er wordt op je gerekend, je hulp en liefde en aandacht is nodig in dit leven.

'Gij moet in de stad blijven, zegt Jezus, totdat gij bekleed wordt met kracht uit den hoge.'

Met deze opdracht en zegen viëren we vandaag de gedachtenis.

Deze ene dag, hier in dit huis, mag ook een onvergetelijke dag worden. Een dag die in onze herinnering weer zal worden bijgeschreven. Maar er komt een dag, waarop al onze hoop en al ons geloof is gevestigd. De dag van het komende Rijk van God. In geloof moeten wij die dag prijzen, al voordat die is aangebroken!

Ik wil vandaag met liefde spreken over God.

Wij zullen vandaag met liefde spreken over mensen, die gestorven zijn.

Wat hebben we vele indrukwekkende ontmoetingen meegemaakt met elkaar, met zieke mensen, met oude en jonge mensen, met goede woorden, met stilte, met een oogopslag, met lachen en met tranen. Wat hebben we veel lieve mensen op onze weg getroffen. En ondanks het verdriet wat in ons is, denken we met liefde aan al die ontmoetingen terug.

En vandaag ontmoeten wij God, en ontvangen wij moediging, steun, troost en geloof van Hem en van elkaar.

Met God als onze metgezel, onze voorhoede en achterhoede, als onze steun en toeverlaat zullen we na deze gedenkwaardige zondag verderreizen, naar Advent, met verlangen en met geloof.

Nu nog zegt Jezus: Gij moet in de stad blijven.

Daar in de straten en op de pleinen delen wij vreugde en verdriet, maken wij plannen en ervaren wij teleurstelling, daar viëren we de liefde, daar ondergaan wij vjandschap.

Maar wij blijven Gods trouw hooghouden.

Moge de lieve God zich ontfermen over ons, en over allen die ons dierbaar zijn, op de aarde en in de hemel.

AMEN